

NOOIT HEB IK OOI

JOSHILYN
JACKSON

NOOIT
HEB IK
OOIT

Vertaald door Ineke Lenting

Nieuw Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Never have I ever*. Uitgeverij William Morrow,
imprint van HarperCollinsPublishers

© 2019 Joshilyn Jackson

© 2020 Nederlandse vertaling Ineke Lenting / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Nancy Singer

Omslagbewerking image realize

NUR 330

ISBN 978 90 468 2632 4

www.nieuwamsterdam.nl

Voor drie van mijn lievelingsmeiden,
op volgorde van lengte:

Taylor Myers
Olivia Browning
Tiamat Garber

1

Het spel was Roux' idee. Het was meer dan een idee. Het was een plan. Ze had het zelf verzonnen, dit spel dat insloeg als een bom. Ze had het volgestopt met zout en metaal, want nevenschade was mooi meegenomen, maar het was puur op mij gericht. Ze zei dat het op 'Nooit heb ik ooit' leek, maar deze versie kende ik niet. Het begon heel onschuldig, iedereen moest het ergste opbiechten wat ze die dag had gedaan.

Niemand van ons had ooit van Roux' spelregels gehoord, mogelijk verzon ze die speciaal voor ons die avond. Voor mij. Of misschien had ze het spel al eerder gespeeld en verspreidde het zich, dook het op tijdens slaapfeestjes wanneer 'Truth or Dare' of 'Twee waarheden en een leugen' zijn glans had verloren. Eigenlijk konden alleen brugklassers het spel veilig spelen, meiden die nog niets ergers hadden gedaan dan hun bh laten zien aan een jongen die ze leuk vonden, of die hun zusje voor bitch hadden uitgescholden.

We hadden beter moeten weten.

We waren volwassen vrouwen en verstopten onze ergste zonden in geheime dozen. We waren moeders en we begroeven die dozen onder banen, hypotheken en maaltijdschema's. Dat soort dozen moeten moeders heel diep begraven.

Uiteraard hadden we een bel, maar Roux kondigde haar komst aan door drie keer hard met de deurklopper te tikken. Ook kwam ze minstens twintig minuten later dan de laatste buurvrouw.

'Jeeetje, wie kan dat nou zijn?' vroeg Charlotte, die met haar

armen vol zakken chips bij de trap bleef staan. De opkomst was al groot. Naast alle vaste deelnemers waren er ook een paar losse leden komen opdagen.

‘Ik doe wel open. Ga jij maar naar het souterrain.’

Voor de deur stond een onbekende vrouw, heel ontspannen, met de opkomende volle maan balancerend op haar schouder. Onze hele buurt was gedrenkt in zacht golvend, zilveren maanlicht, zodat het leek alsof ze vanuit een onderwaterwereld naar de eigele gloed van mijn verandalamp was opgestegen.

Aan het sluike, gitzwarte haar herkende ik haar als de nieuwe bewoonster van het Airbnb-huis, de schande van het doodlopende straatje waaraan Charlotte woonde. De hele buurt ergerde zich aan het verzakkende dak en Davis, mijn man, noemde het ‘Sprite House’ vanwege de afbladderende groene en gele verf. Char hield ons voortdurend op de hoogte van het gestage verval waaraan het huis ten prooi viel en van de passanten en toeristen die er verbleven. De nieuwste bewoonster had ze ‘Cher Hair’ gedoopt.

Charlotte had ook gezegd dat ze mooi was, maar daarmee deed ze haar tekort. Ze was het soort mooi dat je op tv zag: symmetrisch gezicht, egale teint en zo’n lang, slank yogalijf dat me nog altijd met schaamte vervulde voor mijn eigen lichaam. Na mijn tienertijd had ik geen last meer gehad van overgewicht, maar zodra ik naar haar keek, was ik me bewust van het rolletje zwangerschapsvet dat zich nog steeds rond mijn middel ophoopte.

Geen tasje, geen boek, geen fles wijn of iets lekkers om met elkaar te delen. En ook al geen bh. Ze droeg een lange, losse, donkerblauwe zomerjurk met een zilverkleurig bloemetjespatroon, en over haar sleutelbeen steeg een getatoeëerde zwerm vogeltjes op.

Ze glimlachte en ik glimlachte terug, me nog van niets bewust. Ik had geen flauw vermoeden dat ik mijn eigen ondergang in de ogen keek. Ze was ‘cool’... dat was het juiste woord.

Vreemd eigenlijk. Ik was tweeënveertig, en ‘cool’ was een begrip dat bij mijn stiefdochter hoorde, een tiener. Toch was dat het woord dat bij me opkwam, en als ik al iets voelde, was het lichte opwinding, beroering. Hier stond iets interessants.

Oliver at inmiddels vast voedsel, en nu de kalmerende wolk zooghormonen wegtrok, begon ik me wat rusteloos te voelen, klaar om uit mijn vaste routine los te breken. Ik keek naar het geladen wapen op mijn stoep en in mijn onnozelheid hoopte ik dat ze bij het juiste huis had aangeklopt.

‘Komt hier de boekenclub bijeen?’ vroeg ze.

‘Ja, hier moet je zijn. Amy Whey.’ Ik stak haar mijn hand toe. Die nam ze in een krachtige greep en ze schudde hem twee keer, wat vreemd zakelijk aandede.

‘Ik ben Angelica,’ zei ze, ‘maar iedereen noemt me Roux.’

‘Roe? Zoals van Kanga?’ vroeg ik.

‘Ik ben geen Kanga, Christopher Robin,’ grinnikte ze. Haar volle lippen waren heel bleek. Geen blush, geen lippenstift, maar wel zaten er streepjes vloeibare eyeliner rond haar glanzende oogbollen. Haar gitzwarte haar had een scheiding in het midden en omlijstte haar volmaakt ovale gezicht. ‘Het is gewoon mijn achternaam. Het is Frans. Met een x aan het eind, snap je?’

Ik kende het woord. Boter en bloem. Een bindmiddel.

‘Heb je nog kans gezien *Het huis van vreugde* te lezen?’ Ik zwaaide de deur wijd open.

‘Ja hoor,’ zei Roux, en ze stapte naar binnen.

Het was bijna acht uur. Meestal zaten we een uur te kletsen, daarna wijdden we een uur aan het boek, en tegen kwart over negen, half tien liep iedereen weer naar huis, ietsje uitgelaten, een tikje aangeschoten en weer wat meer verbonden met de andere moeders uit de buurt.

‘Je woont toch in dat groen-met-gele huis?’ vroeg ik voor alle zekerheid. Van Charlotte wist ik dat Cher Hair een alleenstaande moeder was met een zoon die oud genoeg was om auto te mogen rijden. Binnen, in het lamplicht, leek ze midden dertig.

Wel heel jong om al een kind op de middelbare school te hebben.

‘Klopt,’ zei ze.

Ik ging haar voor naar de souterraintrap. ‘Leuk dat je gekomen bent. Dat huis wordt steeds voor korte perioden verhuurd, en de bewoners komen meestal niet naar de boekenclub.’

‘Ik ben hier voor zaken, ik weet niet voor hoelang. Zou wel eens wat langer kunnen duren. Het leek me goed hier mensen te leren kennen,’ zei ze.

We waren bij de trap aangekomen. ‘O, wat doe je voor werk?’

Zonder te antwoorden keek ze naar beneden. ‘Wat is er met... hoe heet ze? Mijn buurvrouw.’

Charlotte stond handenwringend onder aan de trap en keek me met wanhopig opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Charlotte,’ zei ik. ‘Geen idee. Ik zoek wel iemand om je aan de rest voor te stellen.’

‘Doe geen moeite,’ zei Roux. Ze liep langs me, stevende recht op de groep vrouwen af en begon zich zelf aan hen voor te stellen.

Zodra ze buiten gehoorsafstand was, zei Char: ‘Cher Hair hier? Nu zijn er eenentwintig mensen, wij zelf niet meegerekend, en niemand lijkt te beseffen dat we te weinig stoelen hebben. Ik mag eigenlijk niet met stoelen sjouwen!’ Ze schoof haar haar steeds naar achteren en leek zo net een nerveus bruin muisje dat haar oren schoonmaakte.

‘Ze heet Roux, en natuurlijk mag je niet met stoelen sjouwen, zwangertje. Rustig maar. Ik haal ze wel.’

Zenuwpees die ze was keek Charlotte nog steeds bezorgd. Bovendien was het háár boekenclub. Ze was ermee begonnen toen Ruby aan het kruipen was geslagen en ze had beseft dat ze sinds de bevalling geen boek meer had gelezen.

‘Het lijkt wel of dat kind mijn hersens heeft opgegeten,’ had ze gezegd. ‘Lezen kan ik vergeten. Ik weet niet eens meer wanneer ik voor het laatst mijn haar heb gewassen.’

Het had er inderdaad uitgezien alsof het wel een wasbeurt kon gebruiken, maar ik had me wijselijk ingehouden en op haar

dochtertje gepast terwijl Char flyers had ontworpen, die we later bij de hele buurt in de brievenbus hadden gestopt. Ze had de club de Hersendode Mammies Boekenclub gedoopt, wat ik een slechte naam vond, maar gelukkig had ik haar van Zombie-Mombies weten af te brengen. Ze bleek een betere cursus marketing te hebben gevolgd dan ik. De flyer en de naam trokken het gewenste publiek. Bijna alle aanwezigen waren van haar leeftijd, ze hadden allemaal baby's, peuters of kleintjes op de basisschool. Ik was verreweg de oudste mammië in de zaal, in de meeste gevallen scheelde het ruim tien jaar.

Vóór Olivers geboorte hing ik er maar een beetje bij en kende ik de groep vooral van de roddels die Charlotte me vertelde tijdens onze dagelijks rondje *power walking*. Destijds speelde ik bunco met de middelbare moeders, die zich niet langer druk hoefden te maken om luiers en borstvoeding. Die lieten de dobbelstenen rollen, dronken sterke drank en discussieerden over puberteit en wiet, geboortebeperving en studiekeuzes. Als stiefmoeder van een puber had ik ze destijds hard nodig. Tegenwoordig voelde ik me meer thuis in deze groep en ik had mijn souterrain – een zeldzaamheid voor Florida – en mijn stoelensjouwspieren ten dienste van Char gesteld.

‘Haal eens drie stoelen. Doe maar vier. Of minstens drie,’ zei Char, die de vrouwen opnieuw begon te tellen.

Ik gaf haar de stapel geprinte discussievragen en liep weer naar boven. Telkens als ik een nieuwe eetkamerstoel naar beneden sjouwde, keek ik even naar onze nieuwkomer. Roux leek het naar haar zin te hebben en bewoog zich ontspannen van het ene groepje naar het andere. Iedereen met wie ik haar zag praten leek iets breder te glimlachen, iets luider te lachen. Ze probeerden indruk op haar te maken, en dat kon ik ze niet kwalijk nemen. Roux had iets heel interessants, ze leek een vrouw met een paspoort vol stempels, die uit het niets een paté wist te maken, die waarschijnlijk seks had gehad in een rijdend voertuig. Misschien wel op weg hiernaartoe.

Toen ik met de laatste stoel naar beneden kwam zag ik Roux nog net haar hand uitsteken naar Tate Bonasco. Onwillekeurig bleef ik even staan kijken. Tate was haar status van schoolschoonheid nooit ontgroeid en ze verluchtigde de buurtintriges met een zweempje bovenbouwkantine. Achter mijn rug noemde ze me ‘de pitbull’, deels omdat ik kort, rossig haar had en atletisch was gebouwd, maar ook omdat ik haar boekenclubcoup had weten te voorkomen. Toen we uit Chars huisje barstten, had ze haar grote tv-kamer ingezet als excuus om de hele zaak te kapen.

‘Dan hoeft Charlotte het ook niet allemaal te plannen,’ had ze gekird, alsof ze Char een dienst bewees.

Ik sprak haar erop aan, zei op luide toon en waar iedereen bij was dat Tate er alleen haar zinnen op had gezet omdat het dankzij Chars inspanningen zo’n fijne, populaire club was geworden, en dat we met Tate aan het roer elke maand een Kardashian-biografie zouden lezen.

Het was vals, maar het verlies van de club zou Chars hart hebben gebroken. En het hielp. Uiteindelijk verkasten we naar mijn ruime souterrain, nog steeds onder leiding van Char. Gezien de voorgeschiedenis was het een waar genoegen om Tate met haar cliché-knappe kopje de exotische Roux te zien ontmoeten. Tate rechtte haar rug, streek met één hand over haar haar en liep met een smoes naar het toilet. Twee minuten later dook ze weer op, met verse gloss op haar lippen en een knoop in haar T-shirt, dat nu een strook plat, gebruind middenrif vrijliet.

Charlotte begon op het wijnglas van Lisa Fenton te klingelen om vervolgens met het lepeltje iedereen naar een stoel te dirigeren. Helaas stond Roux heel toevallig voor de leren fauteuil. Zonder ook maar te kijken liet ze zich achterover zakken, en de fauteuil ving haar op. Het was de grootste stoel, het natuurlijke middelpunt van de cirkel, de stoel waar Charlotte altijd op zat. Char dreef nog steeds dames naar hun zitplaats, maar toen ze even opkeek en Roux op haar stoel zag zitten, verkrampde ze,

alsof er een lichte schok door haar heen ging. Ik nam plaats op een van de eetkamerstoelen die ik tegen de haard had geschoven en wenkte haar.

‘Nee hè,’ fluisterde Char toen ze naast me kwam zitten. ‘Ze wist het niet, dat snap ik, maar iemand had haar er toch op kunnen wijzen?’

In plaats daarvan was er een kleine opstopping ontstaan toen vijf vrouwen de stoelen aan weerszijden van Roux probeerden te bemachtigen.

‘De volgende keer leg ik de vragenlijsten wel op je stoel om hem bezet te houden,’ zei ik, waarop Charlotte weer opfleurde. Een plan ging er bij haar altijd in.

Ondertussen bedacht ik dat het waarschijnlijk niet nodig zou zijn. Bh-loze Roux met haar huurhuis en vogeltattoos kwam vast niet terug. Ze leek me geen blijvertje, en al helemaal niet iemand die over zindelijkheidsstraining en de luchtiger kant van de klasieke literatuur wilde kletsen. Die bleef in de buncoclub hangen, of misschien nergens, als er genoeg vaart in haar zaken zat.

Tate en Panda Grier sloten uiteindelijk de cirkel, samengeperst op mijn gecapitonneerde pianokruk. Ze waren nog snel even naar de bar geschoten voor een laatste scheut wijn, en bij terugkomst waren alle stoelen bezet geweest.

Charlotte verdeelde de papierstapel in tweeën en liet de vragenlijsten in beide richtingen rondgaan. ‘Eentje pakken en doorgeven a.u.b.’ De discussievragen scharrelde ze bij elkaar uit elke boekenclubgids die ze op internet kon vinden. ‘Wie van jullie heeft *Het huis van vreugde* helemaal uitgelezen?’

Bijna alle aanwezigen staken hun hand op. Ik ook.

Ze glimlachte blij en goedkeurend, hoewel ik vermoedde dat hier en daar iemand loog. Ik in elk geval wel. Ik had het boek grotendeels gelezen, maar Oliver was de hele nacht aan het spoken geweest. Toen ik hem die middag in slaap had gewiegd, had hij als een verrukkelijk aardappeltje-in-de-schil tegen mijn borst gelegen, met dat kale kopje dat zo lekker naar baby rook. Ik was

in slaap gesukkeld. We hadden allebei een gat in de middag geslapen. Madison had me geholpen eten op tafel te krijgen, en Davis had afgeruimd en schoongemaakt, zodat ik op Wikipedia kon kijken hoe het verhaal afliep.

‘En wie heeft er minstens een deel gelezen?’ vervolgde Char, en nu gingen alle handen omhoog, inclusief die van Roux. ‘Super, maar als je het niet hebt uitgelezen, ben je gewaarschuwd! De discussie zit vol spoilers.’

‘O nee hè, gaat Lily Bart dood?’ vroeg de teerhartige Sheridan Blake, die aan mijn andere kant zat. Ze had de discussievragen alvast doorgenomen.

‘Voor we beginnen, graag even aandacht voor onze nieuwe buurvrouw,’ zei Charlotte. ‘Ze is voor het eerst bij de boekenclub. Een hartelijk welkom voor... eh, Roux!’

De ‘hallo’s’ zoemden de cirkel rond, en Tate fluisterde Panda iets in haar oor. Zoals altijd knikte Panda, maar misschien iets minder nadrukkelijk dan gewoonlijk. Panda Grier was topzwaar en degelijk, met een lief doorsneegezicht en een verrukkelijke echtgenoot. De Bonasco’s waren nog maar net in onze buurt neergestreken of ze had Tate tot haar beste vriendin gebombardeed. Ze vertroetelde haar en ging praktisch elke ochtend met fruit en koffie bij haar langs. Het leek wel of Panda Tate als een gloeiende vulkaangodin beschouwde die gunstig moest worden gestemd om te voorkomen dat ze een lavastroom aan seks over haar huwelijk uitbraakte.

Nu had Roux zich bij het gevaarlijke pantheon gevoegd, er dreigde concurrentie en Tate zette al haar stekels op. Panda kon geen twee godinnen dienen, en kleinburgerlijk als ik inmiddels was, was ik benieuwd hoe dit afliep. Hoogstwaarschijnlijk zou ze Tate, haar naaste buurvrouw, trouw blijven. Sprite House werd door vier huizenblokken van de beeldschone Mr. Grier gescheiden.

‘Hallo, lui,’ zei Roux. ‘Kunnen jullie je misschien ook even voorstellen?’

Dat ‘lui’ klonk verkeerd uit haar mond. Pensacola, Florida, lag weliswaar halverwege de oceaan en Alabama, en ongeveer de helft van mijn burens had een zacht zuidelijk accent, maar Roux klonk heel anders. ‘Als we de kring nou eens rondgaan. Ik ben benieuwd wie jullie zijn.’ Misschien had ze lang genoeg in het zuiden gewoond om het idioom op te pikken.

Voelbaar woedend porde Charlotte keihard met haar elleboog tegen mijn arm.

‘Eh, maar we kennen elkaar allemaal al. En we hebben maar een uur,’ zei ze, en ze klonk aardiger dan ze zich voelde. Charlotte had er een bloedhekel aan als iemand puur voor haar eigen plezier de hele club met een klap tot stilstand bracht. Bij Charging eerlijkheid vóór alles. Dat was een van de redenen waarom ik zo op haar gesteld was. De hele wereld hing van oneerlijkheid aan elkaar, maar Charlotte was als een kind dat met een rood emmertje op het strand speelde, ervan overtuigd dat dankzij haar alle zeeën evenveel water kregen.

Om haar te steunen zei ik: ‘Bovendien zijn we met heel veel vanavond – hoeveel namen denk je te kunnen onthouden? Als je vaker komt, leer je ons vanzelf kennen.’

‘Je hebt gelijk. Al die namen onthoud ik nooit,’ zei Roux, en ze glimlachte naar Char. Char glimlachte terug, maar toen ze haar mond opendeed om weer iets te zeggen, was Roux haar voor. Ze keek de kring rond en richtte haar blik op Panda. ‘Jij bent toch Panda? Dat heb ik onthouden. Omdat het zo’n ongebruikelijke naam is, maar ook omdat ik je meteen al heel grappig vond.’ Tates glimlach verkilde terwijl Panda’s gezicht begon te gloeien van genoegen. ‘Maar je bent geen Panda. Totaal niet. Niet met die prachtige jukbeenderen en dat gevoel voor humor. Sluw, dat ben je. Je bent een vos, hè?’

Gespannen leunde ze naar voren, alsof Panda Grier, die nauwelijks jukbeenderen had, verdomd interessant was. Dat was ze niet. Dat waren wij geen van allen. We waren doodgewone vrouwen, die bij een universiteit in een middelgrote kustplaats woon-

den. We waren echtgenotes en moeders, adjunct-functionarissen, docenten en bibliothecaresses. Roux, dié was interessant, zoals ze daar zat met haar ellebogen op haar knieën, haar benen wijd en haar jurk opgetrokken zodat de volle rok ertussenin hing. Ze had gespierde, bleke dijen, en ze droeg versleten cowboylaarzen. Ik voelde haar charisma als een bries die ze door de kamer liet gaan en die ons allemaal naar het puntje van onze stoelen dreef.

Nog steeds blozend vroeg Panda: ‘Wat bedoel je? Moet ik soms Vos worden genoemd?’

‘Nee, zeg,’ zei Roux. ‘Je bént er gewoon een. Vos is je totemdier.’ Ze zei het alsof het iets vanzelfsprekends was. Alsof wij als moederkudde, met onze vragenlijsten en paperbacks in onze handen geklemd, totemdieren onder onze stoelen hadden weggestopt in plaats van leren designtassen die we goedkoop en drie seizoenen te laat bij TJ Maxx hadden gekocht. Ik had er geld om durven verwedden dat het aantal aanwezige vrouwen dat ooit met een totemdier had gepraat op één vinger te tellen was. En die vrouw was nog steeds aan het woord. ‘Als we dat nou eens gaan doen. In plaats van een doodgewone en – je hebt helemaal gelijk, Charlotte – zinloze officiële voorstelronde. Als ieder van jullie nu eens zegt wat je totemdier is... echt, zoiets onthoud ik wel.’

In de kring keken vrouwen elkaar aan, verspreidden golven energie en gefluister. Nu iemand als Roux naar ze luisterde, wilden ze praten. Ze wilden een totemdier en dat wilden ze uitspreken. Ook ik voelde de vonk, maar dit was Charlottes club, en ze was mijn beste vriendin. Aan de overkant van de kring zat Tess Roberts te stralen van opwinding, maar Liddy Sleigh voelde zich duidelijk niet op haar gemak en keek vragend onze kant op. Tate was ziedend en zond Char telepathisch de opdracht om een eind aan het gedoe te maken. Ik voelde hoe we allemaal aarzelden, alsof we op een bergtop balanceerden en door een zuchtje wind een bepaalde kant op geblazen konden worden.

Roux richtte zich tot Sheila Bowen, die rechts van haar zat. ‘Lila? Nee, Sheila. En? Wat voor dier ben jij?’

‘Een tijger,’ zei Sheila prompt, en ik voelde ons overhellen.

‘Duidelijk, ja! Je hebt van die gele ogen, als van een roofdier,’ zei Roux, en uit de kring steeg een bevestigend gemompel op. Sheila had inderdaad tijgerogen, hoewel dat ons nooit was opgevallen. ‘Ga door, ga door, ik luister,’ zei Roux terwijl ze opstond en uit de kring liep om naar de bar te gaan.

Ze graaide alle flessen met nog een restje wijn bij elkaar, hoewel we doorgaans niet meer inschonken wanneer we eenmaal zaten en ons glas dan tijdens de discussie leegdronken. Met een klap zette ze de flessen op de salontafel, net toen Lavonda Gaffney zich voorstelde en beweerde dat ze een koraalduivel was.

Weer voelde ik die elleboog, maar nu nog harder. Ik wierp Char een meelevende blik toe. Ze had een zwaar eerste trimester gehad, en door al dat gekots had ze een korter lontje dan gewoonlijk.

Naast Lavonda zat Tess, die luid gakkend verkondigde dat ze een mus was. Ondertussen draaide Roux alle doppen van de flessen.

Vervolgens stelde Lisa Fenton zich voor. ‘Ik woon in dat roodstenen huis, tussen jou en Charlotte in. Je kunt altijd bij me terecht voor suiker of een ei of wat dan ook. Maar mijn dier, dat weet ik zo niet. Ik moet even nadenken.’

Roux ging nu met twee geopende flessen de kring rond en met een knikje naar Tess vroeg ze: ‘Rood of wit?’ Heel zachtjes, alsof ze een serveerster was.

‘Ze heeft de hele zaak overgenomen!’ fluisterde Charlotte.

Verontschuldigend haalde ik mijn schouders op.

‘Volgens mij ben je een havik. Echt,’ zei Sheridan Blake.

Roux bevestigde dat met een knik en schonk ondertussen kopjes en glazen tot de rand toe vol. ‘O ja, absoluut.’

Lisa bloosde van genoegen. ‘Met drie kinderen onder de vijf moet ik wel een havik zijn. Ik zie echt alles.’

Ik legde een kalmerende hand op Charlottes arm, terwijl Chloe Fischer verklaarde dat haar totemdier ‘een mamabeer’ was. Ze zweeg even en zei toen: ‘Of misschien een kleine zilverreiger?’ Ze keek Roux vragend aan.

‘Hoe ziet een kleine zilverreiger eruit?’ vroeg Panda, wat aanleiding gaf tot allerlei uitleg over zeevogels, en ondertussen dronk iedereen maar door.

Roux hakte uiteindelijk de knoop door. ‘Een mamabeer, zonder meer. Doordat je zo tener bent, is het moeilijk om je innerlijke beer te zien. Maar die is er wel.’

Char boog zich naar me toe. ‘Beer m’n reet. Chloe Fischer is gewoon een aap. We zijn allemaal apen. Dat mens heeft ons malle hoedjes opgezet en laat ons dansen op bevel. Hoe heeft ze dat voor elkaar gekregen?’

Ik wist het niet. Niets had Charlottes strak georganiseerde boekenclub ooit kunnen laten ontsporen, en ook al was ik dol op haar, onwillekeurig dacht ik dat het misschien goed voor haar was. Onwillekeurig vond ik het wel interessant.

Nu was de bedeesde Allie Whitaker aan de beurt. Glurend vanachter haar pony beweerde ze dat ze misschien ook een tijger was. Vanbinnen. Heel diep vanbinnen.

‘Ja, nu je het zegt, ik zie wel een paar verborgen jungletanden,’ zei Roux. Allie haalde haar schouders op en kronkelde bijna van plezier.

Char keek steeds op de klok en zag de minuten wegtikken terwijl de vrouwen dieren kozen en de glazen leegdranken die Roux steeds volplempte. Ik wist dat Char zich had verheugd op haar praatje over de beeldschone Lily Bart, die geleidelijk haar ondergang tegemoet dreef. Het discussie-uur was al bijna voorbij en we waren nog niet eens aan de vragen begonnen.

Roux bleef maar schenken en moedigde de vrouwen aan tot ze allemaal door elkaar praatten en beweerden dat ze piranha’s waren, panters of pauwen. De enige echte pauw in ons gezelschap was Tate Bonasco met haar volle lippen en die (volgens

Char) haar borsten had laten doen. Maar zelfs zij was hooguit een dierentuinpauw.

Eigenlijk waren we huisdieren, wij allemaal, behalve Roux. Zelf had ze haar dier niet genoemd, maar het was ongetwijfeld wild en ongetemd.

De wijn was bijna op. Roux stond alweer bij de bar en mixte een drankje alsof ze hier woonde, ook al was nóg meer alcohol het laatste wat de aanwezige vrouwen nodig hadden. De gesprekken waren inmiddels zo luid en wanordelijk, een en al gebrabbel en gekakel, dat ik blij was dat de slaapkamers zich op de eerste verdieping bevonden. Oliver was een lichte slaper, en Davis kon er niet goed tegen wanneer mensen daas van de drank waren.

Net toen ik aan de beurt was, kwam Roux terug naar de kring. Ze reikte me de cocktail aan, en ik verbaasde me over haar oplettendheid. Ik haatte wijn. Zelfs de vlakke, zurige geur verdroeg ik niet. Ik dronk gin-tonic, maar mijn eerste glas was aan de voorzichtige kant geweest. Zoals altijd hadden de daaropvolgende glazen alleen gin in hun naam gehad. ‘Amy Eén Glas’ noemde Davis me.

Ik nam een slokje; het smaakte pittig, naar pijnboom. Het was koud in mijn mond, maar zo krachtig dat ik het voelde gloeien in mijn borst. Ik was niet van plan er veel van te drinken, hoe lekker het ook was. Ze had de rand met verse limoen ingewreven, wat een scherpe nasmaak gaf.

‘Ik voel me een stekelvarken,’ zei ik, trouw aan Char. ‘Een stekelvarken dat veel liever over *Het huis van vreugde* discussieert. Als we nu eens...’

‘We zijn bijna klaar,’ zei Roux, die met een loom handgebaar mijn zin afbrak. Het verbaasde me hoe geraakt ik was door haar afwijzing. Verwaand als ze was had ze overdreven veel aandacht aan alle keuzes geschonken en voor iedere vrouw een dier gevonden waar ze blij mee was. Tot ik aan de beurt was. Ik was helemaal geen stekelvarken, maar ze had er niets tegen

ingebracht, ook al had ik het sarcastisch bedoeld. Nu richtte ze haar blik op Charlotte. ‘Ik weet natuurlijk hoe je heet, maar je dier is lastiger.’

‘Ik ben ook een stekelvarken,’ zei Char afgemeten, en ze klemde haar lippen op elkaar.

Roux keek Charlotte onderzoekend aan, en haar blik bleef even hangen bij haar ronde buik, die zo langzamerhand iets anders deed vermoeden dan het gevolg van een copieuze lunch.

‘Dit is volgens mij Kanga,’ zei Roux, met een heimelijk lachje naar mij, alsof we een privégrapje deelden. Na haar afwijzing gaf het me een warm gevoel om er weer bij te horen. Dat zal ik niet ontkennen. Onwillekeurig speelde er een lachje om mijn mond. Charlotte trok haar wenkbrouwen zo hoog op dat ze in haar pony verdwenen, en ik verborg me achter mijn glas. Ik nam een lange, grote slok. Roux ging weer op Chars ingepikte stoel zitten.

Ten slotte was de beurt aan Jenny Tugby – warm, zacht en troostrijk als haverwort – die beweerde een komodovaraan te zijn, waarna ze zei dat ze naar huis moest. Haar baby was nog niet aan pap begonnen, en ze zat met haar schouders te draaien en aan haar bh-bandje te frunniken. Haar borsten hielden een strikt tijdschema aan en ze moest haar van wijn doordrenkte melk afkolven en dumpen. Oliver kreeg de borst alleen nog ’s ochtends en voor het slapengaan, maar ik was dat gespannen, strakgetrokken gevoel van die eerste tijd niet vergeten, toen mijn lichaam nog al zijn voedsel produceerde. Ik kon het haar niet kwalijk nemen, maar mensen waren kuddedieren. Zodra zij de kring verbrak, zouden anderen het als het teken opvatten om ook te vertrekken.

En ja hoor: toen Char eindelijk aan haar vragen begon, dropen de vrouwen paarsgewijs of in hun eentje af, heel zachtjes terwijl ze verontschuldiging zwaaiden. Eerst de vrouwen met de jongste baby’s, daarna degenen met een fulltimebaan. De meesten waren geen drank gewend en al kwebbelend en gapend